

Οι διαθήκες - Μάργκαρετ Άτγουντ | Εκδόσεις Ψυχογιός

Η πολυαναμενόμενη συνέχεια του δυστοπικού μυθιστορήματος Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΗΝΙΔΑΣ, ήρθε και αποδεικνύει για ακόμα μία φορά τη συγγραφική δεινότητα της πολυπαραγωγικής Καναδής συγγραφέως **Margaret Atwood**. Θα βρίσκεται στα Βιβλιοπωλεία την Πέμπτη 5 Μαρτίου, με τίτλο ΟΙ ΔΙΑΘΗΚΕΣ, φέροντας τη μεταφραστική σφραγίδα του ταλαντούχου **Αύγουστου Κορτώ**, πάντα μέσα απ' τις **εκδόσεις Ψυχογιός**. ΟΙ ΔΙΑΘΗΚΕΣ βραβεύτηκαν με το Βραβείο Μπούκερ για το 2019, εξ' ημισείας με το μυθιστόρημα «Girl, Woman, Other» της Μπερναρντίν Εβαρίστο, χαρίζοντας στην Άτγουντ το 2ο Βραβείο Μπούκερ της καριέρας της.

Τριάντα πέντε χρόνια λοιπόν, μετά την κυκλοφορία της ιστορίας της Θεραπεινίδας, μέσω του οποίου γνωρίσαμε τον δυστοπικό κόσμο της Γαλαάδ, η Margaret Atwood επανέρχεται με τις ΔΙΑΘΗΚΕΣ, ένα μυθιστόρημα 500 και κάτι σελίδων, που συνεχίζει κατά κάποιον τρόπο το πρώτο εκείνο βιβλίο. Εύλογα το αναγνωστικό κοινό που ακολουθεί πιστά την Καναδή συγγραφέα είχε τις επιφυλάξεις του, σχετικά με την κυκλοφορία αυτή, μιας και η συγγραφή αυτού του μυθιστορήματος στηρίχτηκε στην τεράστια επιτυχία που σημείωσε η μεταφορά του βιβλίου στη μικρή οθόνη, για τις ανάγκες της οποίας, η συγγραφέας επιμελήθηκε το σενάριο.

Διαβάζοντας το όμως, αυτό που έχω να δηλώσω, είναι πως πρόκειται για ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον μυθιστόρημα, με κλιμακούμενη πλοκή και αγωνία, που σίγουρα διαφέρει αισθητά από την Ιστορία της

Θεραπεινίδας. Δεν θα υποπέσω στην παγίδα της σύγκρισης, μιας και έχουμε να κάνουμε με δύο εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους μυθιστορήματα. Δύο διαφορετικές προσεγγίσεις. Το μόνο ίσως που θα ήθελα να αναφέρω είναι ότι στην Ιστορία της Θεραπεινίδας, σκοπός της Atwood ήταν να παρουσιάσει έναν εφιαλτικό κόσμο, όχι και τόσο μακρινό από την πραγματικότητα, με σκοπό να διεγείρει τη σκέψη, προξενώντας στους αναγνώστες μία πληθώρα προβληματισμών.

Αντίθετα, στις ΔΙΑΘΗΚΕΣ η συγγραφέας δεν χρειάζεται να δημιουργήσει κάτι εκ νέου, μιας και ο δυστοπικός κόσμος της Γαλαάδ, είναι μία ανεξάντλητη πηγή, που θα μπορούσε να της δίνει διαρκώς τροφή για σκέψη και προβληματισμό. Έτσι, έχοντας δεδομένη την ύπαρξη αυτού του κόσμου, η Atwood συνθέτει ένα μυθιστόρημα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί “page turner”, μιας και η δράση του είναι καταγιστική, όπως και τα γεγονότα που εξελίσσουν την πλοκή του. Μία σύνθεση που στοχεύει περισσότερο στην ψυχαγωγία του αναγνωστικού κοινού, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν έχει βάθος, ή ότι δεν προσφέρει στιγμές έντονου προβληματισμού.

Στις ΔΙΑΘΗΚΕΣ η δράση του βιβλίου μετατοπίζεται χρονικά 15 ολόκληρα έτη μετά από όσα συνέβησαν στο πρώτο βιβλίο. Ο αναγνώστης συναντά τρεις γυναικείες αφηγηματικές φωνές, οι δύο εκ των οποίων ανήκουν σε έφηβα κορίτσια. Η πρώτη ανήκει στην “Agnes” που μεγαλώνει μες στην πολιτεία της Γαλαάδ, η δεύτερη εφηβική φωνή ανήκει στην “Daisy” που μεγαλώνει στον έξω κόσμο, και η τρίτη αφηγηματική φωνή ανήκει στην “Aunt Lydia”, που κατέχει μία σημαίνουσα θέση στην κοινωνία της Γαλαάδ. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε πως οι Θείες ήταν υπεύθυνες για την εκπαίδευση των Θεραπεινίδων και τη γαλούχησή τους με τις έντονα θρησκόληπτες και πατριαρχικές αξίες του κόσμου τους.

Ο αναγνώστης παρακολουθεί με αμέριστο ενδιαφέρον την καθημερινότητα των τριών αυτών γυναικών, ενώ η Atwood για ακόμη μία φορά βρίσκει γόνιμο έδαφος για να ξεδιπλώσει μερικές από τις σκέψεις της, προβληματίζοντας αρκετά. Συγκεκριμένα, μέσα από τις ζωές των τριών πρωταγωνιστριών, ζωές που κινούνται σχεδόν παράλληλα, σχεδόν γιατί από ένα σημείο κι έπειτα, θα συγκλίνουν, η Atwood αναφέρεται στην εξουσιαστική δύναμη που έχει η γνώση, όχι τόσο η ακαδημαϊκή, όσο εκείνη η γνώση της αλήθειας και των μυστικών ενός ατόμου, στα χέρια ενός άλλου.

Η συγγραφέας επίσης μέσα απ' την επινόηση της “Daisy” που μεγαλώνει έξω από τον κόσμο της Γαλαάδ, έχει την ευκαιρία να αποστασιοποιηθεί από την κοινωνία που δημιούργησε και να προσφέρει μία άλλη οπτική αυτού του κόσμου, την οπτική των ανθρώπων που ζούσαν γύρω του, γνωρίζοντας για την ύπαρξή του, για τους κανόνες του, καθώς και για το πώς ζούσαν οι γυναίκες μέσα σε αυτόν.

Αυτό που μου έκανε εντύπωση διαβάζοντας τις ΔΙΑΘΗΚΕΣ είναι η φρεσκάδα που διακατέχει την Margaret Atwood, φρεσκάδα στη γραφή, φρεσκάδα που διατρέχει το κείμενό της, ειδικά στα σημεία εκείνα που τον λόγο έχουν οι έφηβες ηρωίδες της. Φρεσκάδα που -έχοντας διαβάσει το πρωτότυπο-, μπορώ να πω με βεβαιότητα πως ο

μεταφραστής κατάφερε να την αποδώσει πετυχημένα, με εξαιρετική ζωντάνια. Γεγονός που με κάνει να τη θαυμάζω ακόμη περισσότερο, αναλογιζόμενος πάντα τη φυσική της ηλικία.

Αυτό που θα ήθελα να πω κλείνοντας, είναι ότι η Καναδή συγγραφέας ρίχνει όλο το βάρος και το ενδιαφέρον της στο “παιδί”, εξού και οι εφηβικές αφηγηματικές φωνές, καταλήγοντας στην ήδη πολύ γνωστή σε όλους μας αλήθεια ότι τα παιδιά θα μας σώσουν, ότι τα παιδιά φέρουν την ελπίδα, ότι τα παιδιά είναι το μέλλον!

Αξίζει σίγουρα να το διαβάσετε!